

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 14/04/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN MƯỜI BỐN)

Trong tiêu đề của cuốn “*Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục*”, “*Gia ngôn*” nghĩa là lời dạy ân cần của người Cha với người con, của người Thầy với người học trò. Hòa Thượng là bậc thông Kinh, thông giáo, Ngài có thể giảng được tất cả các Kinh, đại chúng mời Ngài giảng Kinh gì thì Ngài giảng Kinh đó, đây là Ngài tùy thuận chúng sanh. Cả cuộc đời Ngài chỉ hành trì pháp môn Tịnh Độ, Ngài giảng các Kinh khác là để dẫn mọi người về với “*Kinh Vô Lượng Thọ*”.

Hòa Thượng nói: “*Cho dù cả thế gian không tin pháp môn Tịnh Độ thì tôi vẫn tin!*”. Hòa Thượng có cơ sở niềm tin rất vững chắc. Thầy của Ngài là Lão sư Lý Bình Nam, Lão cư sĩ cũng là bậc thông tông, thông giáo nhưng Ngài chuyên tu, chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ. Thầy của Lão cư sĩ Lý Bình Nam là Tổ Sư Ấn Quang, Tổ Sư Ấn Quang là Tổ sư thứ 13 của pháp môn Tịnh Độ. Tổ sư của pháp môn Tịnh Độ phải là người cả đời chuyên tu, chuyên hoằng và có thành tựu với pháp môn Tịnh Độ. Chúng ta là đời thứ tư tiếp nối sự truyền này, chúng ta có sự truyền thừa rất vững chắc.

Có những người rất dễ tin người, họ nghe người khác nói là không có thế giới Tây Phương Cực Lạc thì họ đã từ bỏ pháp môn này. Cho dù chúng ta tin theo pháp môn nào thì người Thầy của chúng ta cũng phải là người có sự truyền thừa rõ ràng. Chúng ta muốn hiểu rõ phương pháp niệm Phật thì chúng ta xem lại nội dung chúng ta đã học trong hơn mười ngày qua, đây là việc rất quan trọng quyết định chúng ta có thể vượt thoát sinh tử hay không!

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta có đủ can đảm suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu “A Di Đà Phật” không?*”. Khi tôi dịch câu nói này, tôi thấy ngạc nhiên vì tôi rất dễ có niềm tin vào câu “*A Di Đà Phật*”. Nhưng dần dần tôi mới thể hội, chúng ta phải “*can đảm*” thì chúng ta mới có thể suốt đời niệm một câu “*A Di Đà Phật*”.

Ngày trước, buổi sáng, tôi thường tụng “*Kinh Lăng Nghiêm*”, khi đó tôi cũng sắp thuộc “*Kinh A Di Đà*” nhưng hiện tại bài tán Phật, bài hồi hương tôi cũng đã quên. Hàng ngày, tôi chỉ lạy Phật, niệm Phật. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta niệm Phật chính là chúng ta cầu sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc*”. Chúng ta ngưỡng vọng Phật nên chúng ta mới niệm Phật. Chúng ta niệm Phật với tâm chân thành, thanh tịnh chính là chúng ta đã ngưỡng vọng thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Có người vừa niệm Phật vừa nói: “*Phật ơi, cho con vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc!*”. Chúng ta không cần nói thì Phật cũng biết. Hòa Thượng nói: “**Điều quan trọng là chúng ta có thật sự muốn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc hay không?**”. Chúng ta muốn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta không còn thấy lỗi thế gian. Nếu chúng ta vẫn thấy lỗi thế gian từ đó chúng ta sinh tâm phân biệt, chấp trước thì chúng ta đâu thật sự muốn vãng sanh!

Chúng ta muốn vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì hàng ngày chúng ta phải làm việc với tâm: “**Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức không?**”. Nếu chúng ta thấy việc làm này giúp chúng ta có công đức, phước báu thì chúng ta vẫn còn đang chấp trước. Chúng ta sống theo giới luật, theo chuẩn mực, theo pháp luật thì chúng ta sẽ có trí tuệ, khi đó chúng ta sẽ biết được việc cần làm, nên làm. Trong nhà Phật nói: “*Giới sinh Định, Định sinh Huệ*”. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tu hành mà chúng ta không giữ giới thì chúng ta đang tu pháp của Ma!**”. Nhiều người niệm Phật cầu vãng sanh nhưng họ vẫn phạm giới. Nếu chúng ta thân vẫn sát đạo dâm, miệng vẫn nói dối, nói lời hung ác và nói lời thù ghét, ý vẫn tham, sân, si thì chúng ta không thể sinh được trí tuệ. Chúng ta niệm Phật mà chúng ta buông bỏ tập khí, phiền não thì chắc chắn chúng ta sẽ có thành tựu.

Trong câu “*Nam Mô A Di Đà Phật*”, “*Nam Mô*” là quy y, là cung kính là nương về. “**A Di Đà Phật**” là danh hiệu của Phật A Di Đà. Chúng ta niệm “**A Di Đà Phật**” là chúng ta quay về nương tựa Phật A Di Đà, đây cũng chính là chúng ta cầu vãng sanh. Chúng ta không thể vãng sanh vì chúng ta chưa muốn đi. Chúng ta vẫn chấp trước vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, chúng ta sẵn sàng bỏ đi cơ hội vãng sanh để nhận lấy “*lợi dưỡng*” ở thế gian.

Có người khoe với tôi, họ được Phật A Di Đà tặng cho một đạo tràng lớn để tu. Nếu Phật A Di Đà tặng cho họ đạo tràng thì Phật đã hại họ rồi vì họ vẫn còn tập khí tham rất nặng. Người xưa nói: “**Thánh Hiền chỉ thành nhân chi mỹ không thành nhân chi ác**”. Thánh hiền chỉ thành tựu việc tốt chứ không thành tựu việc xấu cho người. Phật Bồ Tát không giúp chúng sanh thỏa mãn lòng tham. Người niệm Phật đương nhiên là người có phước: “**Người phước nhất định ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước**”.

Hòa Thượng nhắc, chúng ta phải buông xả tất cả vọng tưởng, phiền não, tri kiến của chính mình. Nếu chúng ta niệm Phật mà chúng ta vẫn chấp trước thì chúng ta chưa bằng lòng rời khỏi Tam Đồ Ác Đạo. Hàng ngày, chúng ta cầu xin Phật cho chúng ta vãng sanh là chúng ta đang lừa gạt Phật vì chúng ta chưa thật sự muốn đi. Hòa Thượng từng nói, nếu chúng ta mở một đạo tràng mà người tham gia đạo tràng đó sau 3 tháng sẽ được vãng sanh thì sẽ không có ai muốn đăng ký. Người thì nói rằng cháu nội sắp sanh, người thì sắp phải xây nhà cho con... Chúng ta còn có hàng tỷ lí do để chúng ta chưa muốn vãng sanh. Chúng ta chỉ muốn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc khi chúng ta

mất nhưng chúng ta vẫn muốn mình sống càng lâu càng tốt. Chúng ta quán sát tâm xem chúng ta thật sự buông xả thế gian, buông xả thân tâm thế giới chưa? Chúng ta niệm Phật không có thành tựu vì trong lòng chúng ta vẫn đầy những vướng bận. Ngày nào chúng ta cũng lên niệm Phật, phát nguyện: “*Phiền não vô tận thế nguyện độ*”. Chúng ta “*thê*” rồi nhưng chúng ta vẫn tiếp tục khởi phiền não. Ở nơi tâm chúng ta vẫn đang lừa dối chính mình!

Hòa Thượng nói: “***Con người không thành thật là con người không biết sống!***”. Chúng ta có được thân người, chúng ta gặp được Phật pháp, đây là cơ duyên: “*Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ*”. Chúng ta được gặp Phật pháp nhưng chúng ta vẫn để cơ hội này qua đi vậy thì đó là chúng ta không biết sống. Thầy Thái có dẫn một câu chuyện trong cuốn “*Quần Thư Trị Yếu*” như sau, viên minh châu là vật vô cùng quý giá, không ai mang viên minh châu để đi ném con chim se sẻ. Thân của chúng ta còn quý hơn hạt minh châu nhưng hàng ngày, chúng ta dùng thân này để tạo những nghiệp bất thiện, làm những việc kinh thiên động địa. Hàng ngày, chúng ta vẫn phiền não vì những việc rất nhỏ như thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu, chúng ta chỉ có ý niệm “*tự tư tự lợi*” chứ chúng ta không có ý niệm vì quốc gia, dân tộc.

Hòa Thượng nói: “***Ngày ngày, chúng ta vẫn đang sống một cách mơ mơ, hồ hồ. Chúng ta thật sự rất đáng thương!***”. Chúng ta vẫn chìm đắm trong những thứ không thật. “*Danh*” là giả danh. Vật chất cũng không phải là thật. Chúng ta mơ mơ, hồ hồ sống thì chúng ta sẽ mơ mơ, hồ hồ chết. Hàng ngày, chúng ta phải quán chiếu, phải sống thật, phải làm thật. Chúng ta hướng tới cái thật mà làm! Hôm nay chúng ta làm chưa giống thì ngày mai chúng ta chúng ta nỗ lực. Nếu cả đời này chúng ta làm chưa giống thì chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội mà vô lượng kiếp chúng ta mới có được. Khi chúng ta đi vào luân hồi thì chúng ta mờ mịt, không còn biết phương hướng, chúng ta tạo nghiệp rồi thọ báo, thọ báo rồi tạo nghiệp.

Ngày trước, từng có hai người đến thăm tôi, một người chuyên giết heo, một người chuyên giết bò. Hiện tại, người chuyên giết heo đã không còn làm nghề đó, anh nói với tôi, khi anh nằm ngủ, anh thấy một sân đầy xác heo trong đó có hai xác người. Khi tỉnh dậy, anh thất kinh hồn vía, từ đó, anh phát nguyện ăn chay, hàng ngày tụng “***Kinh Địa Tạng***”. Người hàng ngày giết bò có một người con trai bị bệnh u não, mỗi lần anh giết bò anh được người chủ cho bộ lòng, anh bán bộ lòng để có tiền mua thuốc cho con. Hiện tại, anh phải một ngày thịt hai con bò để có tiền mua thuốc cho con. Tôi khuyên anh, đừng công việc sát sanh này lại vì anh tạo sát nghiệp thì anh sẽ phải thọ báo. Khi tôi và anh đang nói chuyện thì người con út của anh bị máu chảy ra từ mũi rất nhiều, đây cũng là hiện tượng dự báo quả báo tiếp theo của anh. Khi con bò bị đập đầu, máu từ mũi thường chảy ra rất nhiều. Trong vòng sinh tử này, chúng ta tạo nghiệp rồi thọ báo đến vô lượng kiếp.

Ngay cuộc đời hiện sinh này, chúng ta biết tội nghiệp, báo ứng rất rõ ràng nhưng chúng ta vẫn làm. Chúng ta biết sát sanh, tà dâm, nói dối là tạo tội nhưng ngày ngày, chúng ta vẫn nói dối. Chúng ta nói không thật cũng là chúng ta nói dối. Chúng ta rất dễ phạm phải lỗi nói lời thêu dệt, chúng ta thường tán thán người để họ vui lòng, để họ làm được việc cho chúng ta. Có người còn khuyên tôi, khi tôi giảng bài, tôi nên khen mọi người để mọi người vui lòng. Khi chúng ta được khen mà chúng ta cảm thấy vui thì chúng ta vẫn bị ngoại cảnh chi phối. Người ta muốn chúng ta vui thì người ta khen, người ta muốn chúng ta buồn thì người ta chê vầy thì chúng ta không làm chủ được hoàn cảnh mà chúng ta bị hoàn cảnh làm chủ. Chúng ta giống như con gấu bông bị buộc ở cổ và bị đưa trẻ lôi đi. Chúng ta đang bị “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” lôi đi.

Người xưa nói: “*Say sống mộng chết*”. Chúng ta say “*danh vọng lợi dưỡng*”, say hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”. Chúng ta mơ mơ hồ hồ sống như người say xin. Hôm qua, có một người đến tìm tôi, họ nói, hơn mười năm nay họ đã đến nhiều nơi để tìm con đường tu hành nhưng hiện tại, họ vẫn cảm thấy phiền não. Họ đã say sống suốt mười mấy năm qua! Chúng ta đã xác định cho mình rõ ràng con đường chưa? Hòa Thượng dạy chúng ta, khi sống, chúng ta hy sinh phụng hiến vì chúng sanh, khi chết, thì chúng ta về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta muốn về được thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta phải buông xả những thứ ở thế gian. “*Danh vọng lợi dưỡng*” ở thế gian giống như mật ngọt trên lưỡi dao nhưng chúng ta không nhận ra. Lưỡi dao rất bén nếu chúng ta đưa lưỡi ra để liếm thì lưỡi của chúng ta sẽ liền bị đứt.

Trước đây, khi mọi người hỏi, tôi có mấy phần trăm được vãng sanh thì tôi nói tôi chỉ có từ có 1% đến 2% được vãng sanh. Chúng ta phải có 20% được vãng sanh thì chúng ta mới đạt được phẩm vị hạ phẩm hạ sanh. Nếu hiện tại, mọi người hỏi thì tôi sẽ nói tôi có 3% đến 4% được vãng sanh vì phiền não, vọng tưởng, chấp trước trong tôi vẫn đầy khởi. Tiêu chuẩn của nhà Phật là: “***Tâm tịnh tương ưng với cõi nước tịnh***”. Tâm chúng ta không tịnh thì chúng ta không thể tương ưng với cõi tịnh.

Hòa Thượng nói: “***Người có trí tuệ thì họ sẽ hiểu rõ chân tướng sự thật của nhân sinh, họ sẽ lão thật một lòng, một dạ niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Nếu chúng ta không thể tiếp nhận, không thể thành thật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì chúng ta giống như lời trên Kinh nói: “Chúng sanh Diêm Phù Đề, khởi tâm động niệm đều là tội!”. Chúng ta tạo tác tội nghiệp thì đời sau chúng ta nhất định đọa lạc trong luân hồi. Không luận là chúng ta tu trì tốt đến mức nào nếu chúng ta không thể ra khỏi tam giới thì chúng ta đều là không có thành tựu!***”. “*Tam giới*” là dục giới, sắc giới, vô sắc giới. Chúng ta chịu tiếp nhận là chúng ta chịu buông xả. Nếu chúng ta không nghĩ thiện thì chúng ta sẽ nghĩ ác. Ý niệm vì ta, vì cái của ta là ý niệm ác. Khi chúng ta ngồi học, chúng ta thấy mình bị đau lưng, đây cũng là ý niệm ác. Hàng ngày, chúng ta sống trong vọng tưởng, phiền não, chấp trước nên chắc chắn chúng ta sẽ tạo nghiệp.

Hòa Thượng nhắc chúng ta phải chân thật buông xả thế tình, thế tình chính là vọng tưởng, phiền não, chấp trước. Chúng ta sống ở thế gian nhưng chúng ta không dính mắc vào những việc ở thế gian. Chúng ta dùng tâm đó niệm Phật thì chắc chắn chúng ta sẽ có thành tựu!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!